

Stort menneske- særegen prest

minneord

Vår ordensbror og åndelige far, sokneprest **STEIN EIRIK FOSS**, er gått hjem. Vi sørger med håp og anbefaler ham til Guds nåde og barmhjertighet.

Stein Eirik var et stort menneske og en særegen prest, en original i ordets beste mening. Det var ingenting tilgjort ved ham, intet glattpolert og lettvent. Men desto mer ble man fort var hans sjeldne kvaliteter som prest og medmenneske etter hvert som man fikk lære ham å kjenne og ble tatt inn i hans enorme omsorg. Alle vi som fikk møte ham slik, og det er mange, forunderlig mange og forskjellige mennesker, ble preget av fellesskapet med ham på avgjørende vis.

Et samlingspunkt

Mange av oss møtte Stein Eirik tidlig i studietiden mens han ennå var studentprest i Studentforbundet. Universitetsgaten 20 ble på 60-tallet et samlingspunkt, et åndelig hjem for oss. Her ble vi ført inn i Kirkens rike skattkammer. Det var her vi fikk vår første tidebønnebok og lærte å be Guds ord i fellesskap. Gjennom undervisning og praksis ble vi etter hvert vant til å bruke skriftemålet regelmessig. Den ukentlige messen ble livets og tjenestens sentrum. Unge teologer fikk hjelp til å komme til rette med sitt prestekall og teologien fikk sitt nødvendige pastorale og kirkelige identitet og forankring.

Det var i dette miljøet at Pro Ecclesia vokste frem som et bønne- og arbeidsfellesskap for kirkelig fornyelse. Fra begynnelsen av og like til Stein Eirik ble tatt til side på grunn av sykdom, var han bevegelsens åndelige far og veileder. Minst to generasjoner prester har i dette fellesskapet, og ikke minst gjennom Stein Eiriks tålmodige og trofaste virke, fått avgjørende impulser. I sin litt tilbaketrukkete posisjon som skriftefar og rådgiver, kombinert med en utrolig oppmerksomhet mot mennesker som kom dit for første gang, ble han etter hvert en institusjon for seg selv under de årlige kirkestevnene på Gran.

Stort hjertelag

Det var ikke bare teologer Stein Eirik tok seg av. Hans store hjertelag gav husrom og omsorg for mange unge som i perioder trengte hjelp til å komme til rette med liv og studier. Stein Eirik inkluderte alle slags mennesker og ble på en forunderlig måte en støttespiller på veien. Han gav frihet under ansvar. Han tok den enkelte på alvor, gav faglige råd og var alltid en interessant samtalepartner.

Som teolog var Stein Eirik lærd og from i en god kombinasjon. Belest og oppdatert på mange områder, men alltid selvstendig i innhold og original i form og formidling. Han hadde evnen til å analysere og ta poengene og sette tingene på plass når debatten ble utflytende og uoversiktlig. Han sto fast og kjempet for en positiv og bekjennelsestro teologi og var tydelig i sin etiske veiledning. Samtidig bevarte han en respekt for andre mennesker og hadde hele livet igjennom venner i alle kirkelige leire.

Ga aldri opp

Som forkynner kunne han være vanskelig tilgjengelig, og uten konsentrasjon gikk man lett glipp av virkelige gullkorn. Som kollega var han oppmuntrende og tilskynnende, men slett ikke uten brodd og konstruktiv kritikk. Ingen ble strøket med hårene, men motstanden gav oppdrift. Som kirkepolitiker talte han utrettelig lokalmenighetenes og prestenes sak mot sentralisering og effektivisering på bekostning av nærhet og omsorg. Det var ikke mange slag han vant, men han gav aldri opp og etterlot seg alltid et inntrykk av at hans kamp ikke var hans egen.

Stein Eirik tok sin teologiske licentiatsgrad på økumenisk teologi. Kirkens enhet var for ham en troens forpliktelse. Selv var han like til det siste overbevist om at han best kunne bidra til denne enhet innenfor Den norske kirkes ramme og i troskap mot en luthersk, økumenisk læretradisjon.

Smerte

Derfor ble de siste årene tunge og vanskelig å takle etter hvert som flere nære venner og brødre valgte en annen vei for å føre arven fra ham videre i nye sammenhenger. Det kunne ikke skje uten smerte og konflikter. Men det var kjærligheten til Kristus og Kirken som lå under hans sterke engasjement også her. Gjennom det hele bevarte han respekten og vennskapet og bidro selv til forsoning gjennom forbønn og samtale.

Kirken har mistet en trofast tjener. Jeg tror det er få som riktig er klar over hvor viktig hans tjeneste har vært. Han visste det knapt nok selv. Men hvilke frukter hans liv og

tjeneste vil vise seg å få, vet ingen andre enn Kirkens Herre. For oss er det nok å vite at en bror har fullført løpet og har bevart troen.

Requiem aeternum dona eis,
Domine!

For Pro Ecclesia

Asle Dingstad

Prior